

LAAT HAAR

voor Alice (1926-2008)

voorbij het lievemoeieren
voorbij de laatste vraag die
ook het eerste antwoord was –
wat weten wij van de doden ?

laat haar heelhuids in een kistje slapen
mooier dan de open kooi waarin
zij sterven moest en lichter dan
het laatste uur van nooit meer dood

laat haar huizen in de warme schoot
van keukens vol potten op het vuur
kamers wemelend van verkleedpartijen
kelders gevuld met aardbeienconfituur

laat haar koekendesem kneden
uit de kleiput van haar handen
zoete broodjes bakken met het leven
wilde kersen om haar oren hangen

laat haar in de zomerwind
het witte hoedje dragen
verloren door het oorlogskind
in jurkjes bol van ongeboren leven

laat haar het fijne duinzand zijn
dat tussen onze boterhammen waait
de tovertuin vol kattenkwaad
het moederland onder het wereldpuin

laat haar voortaan stralend
naakt in de wastobbe staan
hunkerend naar de nacht
die ons heeft voortgebracht

laat haar de jonge honden
in ons wakker houden
gouden passievruchten preken
van eigen vlees en bloed

laat haar alle talen van de aarde spreken
verhalen verzinnen voor het slapengaan
almaar door herhalen hoe bewaard het woord
hoe wit op zwart de sneeuw van zinnen

laat haar alle stormen stillen
spelevaren op een zee van meeuwigheid
met eeuwenoude kinderoogen kijken naar
het wiegend zogen moe van alle baren

laat haar
ach laat haar maar

tot alle water gebroken
alle plooien gladgestreken
alle kieren en blinden open
alle kinderen vleugels van papier

niemand weet hoe bang
we moeten wachten –
uit een moeder is
geen weg meer terug

wie haar zo zag liggen
zo warm nog zo licht
wist : dit is liefde op
het laatste gezicht

